

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύουμεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Νοεμβρίου πέμπτη κι' εἰκοστὴ.
τοῦ κράτους νέα δρᾶσις θαυμαστὴ.

Ἑπτακόσα δεκατρία,
ξαναρχίς' ἡ φλυαρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π— Νεφελίτη Φασουλῇ,
νεφελώδης κεφαλῇ,
ὁ πιστός σου σὲ καλεῖ.
'Απ' τὰ σύννεφα κατέβη, μὲς 'στὸν καφενεὲ ζαπλώσου.
καιρὸς εἶναι, κακομοίρη, νὰ μαζέψης τὸ μυαλό σου.
καὶ ν' ἀφήσης τοὺς σπουδαίους καὶ ν' ἀφήσης τοὺς τραχί-
καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρχαίους, | οὺς.
καὶ νὰ 'δῇς τοὺς τωρινούς.
Νεφελίτας φαινοῦς.

Ἔλα κάτω, βρὲ κενέφη.
τί μοῦ κάθεται 'στὰ νέφη.
κι' ἐκεῖ 'πάνω καμαρόνεις φουσκωμένος καὶ χορτάτος.
καὶ μ' ἀφίνεις μοναχό μου νὰ παρλάρω γιὰ τὸ κράτος;

Τρέχω μέσα 'στὴ Βουλὴ,
δὲν σ' εὐρίσκω. Φασουλῇ,
πέρνω τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τὸ Σύνταγμα παγάνω
νὰ σ' εὕρω, γλωσσοκοπάνα.

πάω 'στῆς δενδροστοιχίαις, τῆς γαζίας ἀνθή δρέπω,
ἀπαντῶ μωρὰ, νταντάδες, μόνο Φασουλῇ δὲν βλέπω.

Μπαίνω μὲς 'στοῦ Ζαχαράτου καὶ 'στὰ καφενεῖα τᾶλλα,
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
ἐρωτῶ τοὺς καφφετζήδες, ὅπου τρέχουν μὲ τὸν δίσκο,
βλέπω στρατηγῶν ὁμίλους,
ποῦ κτυποῦν ἀνεμομύλους,
μόνο Φασουλῇ δὲν 'βρίσκω.

Δεῖξίς κι' ἀριστερά μου σὰν ἐμβρόντητος κυττῶ
καὶ διαβάταις ἐρωτῶ:
«μήπως ἴδατε τὰ μοῦτρα Φασουλῇ τοῦ Ρωμηολάτρου;
κι' ἓνας κι' ἄλλος μ' ἀπαγῆ
πῶς 'στὰ νέφη τὸ γλεντᾷ,
κι' ἐκεῖ μόνος ροκανίζει τὰς εἰσπράξεις τοῦ Θεάτρου»

Φασουλῇ μου Νεφελίτη, σὲ γυρεύω νύκτα, μέρα,
καὶ 'στὸ σπῆτι σου πηγαίνω, δὲν σ' εὐρίσκω κι' ἐκεῖ πέρα.
'Ερωτῶ τὴν Φασουλῇ,
τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σχολί,
καὶ μοῦ λέν: «γιὰ τὸν μπαμπά μας τὰ παπούτσια σου μὴ
[λαώνης,
δὲν φωνάζει γιὰ παλέμου, ζαπλωμένος μὲς 'στὸν ἥλιο»

ἐφασκεῖτο τὸ κράτος κ' ἔχει γίνει Θεατρώνης,
μ' ἄλλους λόγους σὺν νὰ λέει: Σούρμαν, Τσόχας, Σκονα-
[μίλιο].

Πέρασε τὸ καλοκαίρι κ' εἶπα «τώρα θὰ φανῇ»,
πᾶνε καὶ τὰ πρωτοβρόγια, μὰ δὲν ἄκουσα φωνή,
μπῆκε τώρα κ' ὁ χειμῶνας
κ' ἐγὼ κόπτω κατὰ μόνος
τὰς ἀνθρώπους ἀνεμῶνας.

Περисσεύματα καινούρια
γελαστοῖς μὲς κλῶθουν μοίραις
γὰρ Στρατοῦς καὶ Στόλους φούριζ',
καὶ σὺ κάθο δὲν ἐπῆρες.

Τὸ Βασιλεῖον ἐσεῖσθη μὲ τὰ προνουνταίμεντα,
ἦλθε βροχερὸς Νοέμβρης κ' ἀνοιξαν τὰ Περλαμέντα.
εἰς τ' Ἀνάτορα πηγαίνει τῆς φρουρᾶς ἡ μουσική,
πῆγε κ' ἦλθε κ' ὁ Μιαούλης ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ,
ἐφθασε κ' ὁ Κριεζώτης τῆς μεγάλης φουσταγέλας,
καὶ σὺ χάσεις 'στὰς Νεφέλας.

Χάρισμα δὲν τῶν ἀργοί.
πᾶει κ' ἡ συναλλαγὴ,
βασιλεῦ' οἰκονομία,
νέα τάξις κ' εὐνομία.
καὶ 'στοῦ κράτους τὰ Ταμεία
διαχειρίσις τιμία.

Μόνο πούλεψαν δὴ τρεῖς, μὰ γὰρ τοῦτο δὲν πειράζει.
γὰρ τρεῖς κλέφταις μοναχὰ δὲν θὰ βάλωμε μαράζι,
θάνει τούτο τὸ κακὸ
νὰ μὴν εἶναι γενικό.

Τώρα πλέον τιμωρεῖται κάθε πρῶτος κατεργάτης
ἀμειλίχως κ' ἀπηνῶς,
κ' ἄλλος ἐσθυσε Κανάρης,
δοξασμένος Ψαριανός.

κ' ὁ δαυλὸς ὁ στόλοκαύστης προπατόρων βρυκολάκων
ἀπομένει σὲ ναυμάχους κονταριῶν κ' ἀλευροσάκκων.

Ὁ Κανάρης, ὁ Κανάρης... μὲς 'στὸν τάφο πρὶν νὰ 'μπῇ
ἀστράψε μὴ τελευταία τῶν δαυλῶν ἀναλαμπή,
κ' ὁ πάλῃς ἐφάνη κόσμος, ὅταν ἐσθυσε κ' ἐκείνη,
καὶ ξανάμεινε 'στὸ σκότος μὴ μὴν κατὰσχύνει.

Βγήκαν καὶ τὰ μανταρινία, βγήκαν καὶ τὰ πορτοκάλια,
ἡ λακέρδα, τὰ στραγάλια,
καὶ τὰ κάστανα τῆς Γούδας κ' ὁ μελένιος ὁ χαλβάς,
καὶ σὺ μὲς 'στὰς Νεφέλας τὰς εἰσπράξεις σου τραβᾷς.

Ὁ Σιμόπουλος καὶ πάλιν πλουτοδότην λόγον ἔφει
καὶ σὺ κάθισαι 'στὰ νέφη,
πλούτου στέφανος μὲς στέφει
καὶ σὺ κάθισαι 'στὰ νέφη,
τὸ βουνὸ τοῦ Φιλοπάππου τὸ δενδροφυτεύουον βρέφει
καὶ σὺ κάθισαι 'στὰ νέφη,
πράσιν' ὄνειρο μὲς τρέφει
καὶ σὺ κάθισαι 'στὰ νέφη,

φθάνει κ' ὁ καινούριος χρόνος κ' ἡ γκαμήλα μὲ τὴν
καὶ σὺ κάθισαι 'στὰ νέφη.

Θὰ κατέβης ἐπὶ τέλους, ἡ θ' ἀνέβω, κασιδιάρη,
νὰ σὲ κατεδάσω κάτω, νὰ σὲ σπᾶσω 'στὸ στήλαρι.

(Ο Φασουλῆς λαλῶν ἀπὸ τῶν Νεφελῶν.)

Μὲς 'στὰ σύννεφα κρυμμένος, Περικλῆ, σὲ διακρίνω,
σὲ μουντζῶνω καὶ σὲ φτύνω,
βλέπω τῆς κλεινῆς Ἀθῆνας τὸν γλαυκὸν ὀρίζοντα,
λάσπαις, σκόναις, καθθαλίναις, οὐρα φωσφορίζοντα,
Στρεψιάδας, Φειδιππίδας, λεπτολόγους σοφιστὰς,
Ἀμυνίας καὶ Πασίας, τοκογλύφους δανειστὰς.
βλέπω καὶ πολλὰς Κοιούρας
τυλιγμένας μὲ σισύρας,
Γαλλιζούσας, Ἀγγιζούσας,
κ' εὐπρεπῶς σειστοπυγούσας.
ὑπερβόλους, Κλεωνύμους, κ' ἄλλα μούτρα μάγκικα,
ὅπου δὲν φοροῦν γλαυδάς, ἀλλὰ ρούχα φράγκικα.

Μὲς 'στὰ σύννεφα κρυμμένος, Περικλῆτο, σὲ κυτῶ,
κ' ἀπ' αὐτὰ σὲ χαιρετῶ,
τοὺς λευκοὺς μου τοὺς σιέλους σὺν ψιλῆς βροχῆς σταγόναις
εἰς τῆς δράσεως τῆς νέας ἀποστέλλω τοὺς ἄγωνας,
καὶ ραντίζω δι' αὐτῶν
Περλαμένα Βουλευτῶν,
κ' ὅλα τᾶλλα, ποῦ τὰ ξέρεις, ποῦ τοῦ τάπα καὶ τοῦ τάπα
καὶ μ' ἐχόρτασες μὲ φράγκαις.

Δείχνω 'στὸν Ἀριστοφάνη τῶν συγχρόνων μὲς τὴν πλάκα
τοὺς ἀτρυτοὺς τῆς ἀγῶνας, τὴν φιλότιμον τὴν δρᾶσιν,
καὶ μοῦ λέγει: «Τουρκομάγα, μὲ Νεφέλας κοινουλῶσαι,
κ' ἐκεῖ μέσα 'φασκεῖσθαι».

Εἶδα κλύδωνας τοῦ κράτους, εἶδα θύελλαν φρικτὴν,
εἶδα κ' ἔτρωγαν σπαθᾶτο 'στοῦ Φακλήρου τὴν ἀκτὴν,
κ' εἶπαν προνουνταίμεντο πῶς σηλαίνει τὸ τσουμποῦσι
κ' ἐκ τοῦ φόβου πῆγε κ' ἦλθε τὸ τραγίσιο μου τὸ μολὶ.

Κε' ὅποιον ἐβλεπα νὰ τρώῃ, Περικλῆτο μπεχλιζάνη,
τοῦλεγα 'στὰ σθαρά
νὰ μὴν τρώῃ φανερά,
γιατὶ δίχως νὰ τὸ νοιώθῃ προνουνταίμεντο κάνει.

Ὅμως ἔλεγα κ' εἰς τὸς πατριώτας νησιτικούς:
«πείνασμένοι πατριῶται,
ὅταν ἔχετε νὰ τρώτε,
νὰ χορταίνετε κρυφίως καὶ μὲ δειπνοὺς μουσικούς».

Ἀκουσα πῶς ἦλθε κ' ἔγινε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ,
ποῦ σὺν βότσαλα τῆς λίρας τῆς 'σκορπούς' ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
κ' ἔτρεξα κ' ἐγὼ δρομικὸς μὲτ' ἐπίσκεψι νὰ κάνω
στὸν πολλὸν Ἀμερικάνο,
καὶ τοῦ 'φώνωζα μὲ κλάμμα: «καὶ σ' ἐμέν', Ἀμερικάνη,
μὴ φιλονησιώπια κάνε,

δὸς μου δὴ χατοῦσσα λίραις γὰρ νὰ τρώω πότε πότε,
καὶ προνουνταίμεντάτο νὰ μὲ λέν' οἱ πατριῶται,
κ' ἂν καὶ μ' ἄλλο φαλιμέντο
τὸ Ρωμαϊκὸ πλουτίσει,
ἔνα προνουνταίμεντο
τὸ ψωμί θὰ καταντήσῃ».

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, πῶς διάβολο σὺ 'φάνη
κ' ἐπῆγες καὶ 'μπερδεύτηκες μὲ τὸν Ἀριστοφάνη,
καὶ κακοῦθες ἔγινες καὶ βωμολόχος πρῶτης,
κ' ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον ἡ σύγχρονος σεμνότης,
καὶ τὴν παρούσαν ἠθικὴν ἐπλήγωσες καιρίως,
καὶ μόνος σὺ ζετσίπωτα 'γελοῦσες σὺν ἀχρεῖς;
Φτοῦ! νὰ χυθῇ, ἀδιδάκτοπε, κ' εἰσαι καὶ φαμελίτης,
κ' ἔχεις γυναῖκα καὶ παιδιὰ, καὶ τὰ σεμνὰ κηρύττεις.

Τὰ κατὰ φρεσὶς ὥρατα,
τὸν ἦθρον διαφθοράς,
τρέπω νὰ σὲ πλησιάσω μὴ κ' ἐμένα διαφθορῆς
καὶ 'στὸν φόβον μὲ σῶσῃς.

Βρὲ δὲν ντρίπεσαι κομμάτι, βρὲ δὲν θάλλῃς 'στὰ σπαστά σου,
πύκνες καὶ τῆς κυρίας μὲ τὴν ἀχρεΐα σου
νὰ μὴν πᾶνε 'στὰς «Νεφέλας», ἂν καὶ χειραφετημαῖαις,
καὶ 'στὰ σπῆτα τὸν μονάχαις ἐπιδροῦσαν ἡ καδυνάειαις,
καὶ τὸ Θεῖον ἐκεῖνο τὸν Μουσὸν καὶ τὸν Χορὸν
ἐναι ἀνδραγῶντες ἦτον,
καὶ 'στὴν ὁσφρησὶν εὐωδῆς δὲν ἐπέτα γυναῖκα,
μὰ πλημμύρησε μοστάκι κ' ἐδωμοῦσε βαρβατίλας.

Μούπαν καὶ γυνὸς πῶς θάβῃς καὶ τσιτσὶ θὰ φανῇς
ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς.

και σαν τ'αμαθια και τουτο τι χαράστην είχα πάρει,
 κι' είπα τότε, κοκκαλιάρη,
 νάθω και με τὰ παιδιά μου και μαζί με την κυρά,
 για νά βλέπαμε γυμνό
 τὸ κορμί σου τ'αχαμνὸ,
 και τὰ ξύλινα σου σκέλια, δρό καλὰ μιλια λιγερὰ.

Κι' ἄν τὸ σῶμα φυσικὸν
 ἔδειγνες πρὸ τοῦ κοινοῦ,
 θάσουν ἐντελὴς εἰκὼν
 πολεμάρχου τωρινοῦ.

Φ.—'Αν γυμνὸς ἐγὼ δὲν ἔγῃ κα' στήν σκηνὴν τῶν Ἀθηνῶν
 τὴν ἀλκὴν τοῦ σκελετοῦ μου νὰ θαυμάσῃ τὸ κοινὸν,
 ἄς ἐλπίσωμεν 'στὸ μέλλον πῶς θὰ βλέπωμεν γυμνὸς

τοὺς ἀληθινὰ σεμνοὺς.
 κι' ὅσον εἶσαι πρὸ πολὺ χρηστοθήτης και σεμνός
 τόσο θάβγῃς, Περικλῆ, γρηγορότερα γυμνός.
 ὅταν δὲ τοιοῦτος εἶσαι
 μ' ἓνα θὰ παρηγοῇσαι.
 πῶς θὰ λεγεται σεμνότης
 ἢ τοιαύτη σου γυμνότης.

Τί παράστασις ἀλήθεια μετὰ τόσα τόσα χρόνια...
 κι' ἔλεγα πῶς τῆς «Νεφέλαις» θὰ τῆς πάρουν με κοτρόνια,
 ὅταν ἡ πολὺ βαρεῖα τοῦ Δικαίου Λόγου φράσις
 τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων θὰ προσέβαλε τὰς κρίσεις,
 κι' ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ φύγω με τὰ τέσσερ' ἀφανῆς
 ἀπ' τὰ πίσω τῆς σκηνῆς.

Μὰ σὰν ἤχησε πομπώδης, τὴν ἐδέχθησαν με ζήτω,
 κι' ὁ λαὸς, εὐστόχως κρίνας, ἀλαλάζων και πηδῶν
 τὴν φαυλότητα τὴν τώρα δι' αὐτῆς ἐξειδικεῖτο,
 κι' ἐπευφήμει τὸν ἀρχαῖον και μεγάλον κωμῶδον,
 ποῦ τῶν τότε Μαραθῶνων τὸν λαὸν τὸν νικητὴν
 τὸν ἐδίδασκε καγχάζων σωφροσύνην κι' ἀρετὴν,
 κι' ἀνατρέχων εἰς τῆς νίκης τοὺς δαφνοστεφεῖς καιροὺς
 ἐνουθέτει τοὺς συγχρόνους
 ν' ἀλαλάζουν βαρυτόνους
 τῶν Αἰσχύλων τοὺς βροντῶντας κι' ἐξαστράπτοντας χορούς.

Εὖγε και 'στὴν Ἑταιρείαν, δηλαδὴ τὴν Μουσικὴν,
 τὴν προκόπτουσαν με δρᾶσιν ἀληθῶς μοναδικήν,
 ποῦ μοῦ χάρισε γενναίως ὅλα τὰ Θεατρικὰ,
 φορεσιαῖς και σκηνικὰ,
 τῆς προβιάς τοῦ Φειδιππίδου τὸ κορμί μου νὰ ζεστάνω
 και γουναικὰ μ' ἐκείναις τῆς κυρίας μου νὰ κάνω,
 και τὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη, ποῦ σὰν τούτη δὲν ξανάδα,
 νὰ τὴν ἔχω για μπουγάδα.

Ἢ δὲ Λάσκαρης ὁ Νίκος, κωμῶδὸς ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
 δὲν ἐφείσθη σὰν κουμπάρος τόσων κόπων πολυτῶν,
 τράβηξε τὸν διάβολό του, μέρκ νύκτα σὲ δουλειά,
 μία μόνη προσταγή του και δεμένα τὰ σκυλιὰ,
 κι' ἀντιπρόσωπος σπουδαῖος κι' ἱμπρεσάριος ἐφάνη
 ὁμιλῶν, μετρῶν, πληρόνων, γράφων πλῆθος μανιφέστων,
 και τοῦ πρέπει τοῦ κουμπάρου μυριόφυλλον στεφάνι
 κι' ἓνας ὕμνος ἐξ ἰαμβῶν και σπονδαίων κι' ἀναπαισίων.

'Αλλ' ὅμως ἔπαινος πολὺς
 ὀφείλεται και δαφιλῆς
 και 'στοὺς γνωστοὺς ἡθοποιοὺς, ποῦ 'δίδαν τοὺς ῥόλους
 τοὺς ἀληθῶς δυσκόλους,
 με τόσην τέχνην και σπουδὴν χωρὶς νὰ κάνουν λάθη,
 κι' ἐμπῆκαν για χατῆρι μου και μέσα 'στὸ καλὰ.

Και τώρα, Περικλέτο μου, κωμᾶζων και τρυφῶν
 ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν,
 με στίχους βωμολοχικοὺς μιαίνω και βαρύνω
 τὴν ἡθικὴν τὴν ἀσπίλον τοσούτων ἐναρέτων,
 και τοῦ παλαιοῦ τοῦ Περικλῆ τὴν ἐποχὴν συγκρίνω
 με τὴν παρούσαν ἐποχὴν ἡμῶν τῶν Περικλέτων,
 τὴν δόξαν δὲ τὴν σήμερον με δρό χουλιάραις τρώγων
 νέον αἰῶνα χαίρετ' ἑαυτοῦσαν σεμνολόγων,
 Στρεψιάδων, Φειδιππίδων, κλεπτῶν, γλυφοπινάκων,
 ρητόρων, ἄσματοκαμπτῶν, μετεωροφενάκων,
 και προσηφνῶ τὴν ἀρετὴν αἰῶνος ζήλευτοῦ
 μ' ἓνα μεγάλο φτοῦ.

Π.—Βρὲ θὰ κατέβῃς γρηγορά, διαβόλου Νεφέλιτη,
 ποῦ νόμισες πῶς ἔγινες σὰν τὸν Ἀριστοφάνη;
 θαρρῶ πῶς σοῦφεξε καλὰ μ' αὐτὸν τὸν μακαρίτη,
 και μοῦ παρακορόνεσαι και τώρα ποῖος σὲ πιάνει.
 Κατέβη κάτω, κάθαρμα τῆς βωμολόχου Μούσης,
 παραιτὰ τὴν ἀδράνεια, παραιτὰ τὴν ἀργίαν,
 κι' ἐδῶ θὰ ἔρῃς, βρὲ Φασουλῆ, στήν γῆν τῆς πρωτεύουσας
 ἀπὸ Νεφέλοκοκκυγᾶς Νεφέλοκοκκυγίαν,
 ποῦ θὰ νομίζῃς πάντοτε πῶς ἔβρισκεσαι 'στὰ νέφη...
 ἔλα νὰ πᾶμε 'στὴ Βουλὴ νὰ κάνῃς 'λίγο κέρρι,
 νὰ νοιώσῃς πῶς ἐργάζονται για τὴν πατρίδα, κτῆνι,
 νὰ βλέπῃς σύννεφα καπνοῦ, ν' ἀκούῃς τὴν κουδούναν,
 κι' ὁ Γουναράκης, πρόμαχος τῆς ἡθικῆς κι' ἐκείνος,
 τοῦ κύρ Ἀριστοφάνη σου τοῦ 'τίναξε τὴν γούνα,
 κι' ἐμπρός 'στὸ Δικαστήριον ὡς φαῦλον τὸν ἐπέρασε,
 ἢ δὲ σκιά τοῦ κωμῶδου τὸν εἶδε και...τὸν ἔρασε.

Φ.—'Απὸ τὰ νέφη δὲν 'μπορῶ 'στὸ χῶμα νὰ ξεπέσω
 και τοῦ λοιποῦ, βρὲ Περικλῆ, θὰ σὲ παρακαλέσω
 ἐγὼ νὰ κάθωμαι 'ψηλὰ
 και σὺ νὰ στέκῃς χαμηλὰ,

κι' ἔτσι νὰ κουβεντιάσωμε για τοῦτο τὸ ρημάδι...

Π.—'Αλήθεια δὲν θὰ κατέβῃς, ἀχρεῖ Στρεψιάδη;

Φ.—Δὲν κατεβαίνω...

Π.—Τὸ λοιπὸν εἰς τὰς Νεφέλας θάβῃς.

Φ.—Σφύριζε, Περικλέτο μου, δὲν κατεβαίνω, σκάσε.

Ἐνὶ τέτοιᾳ λέγει κι' ἄλλα τῶν νεφῶν ὁ παπαρδέλης
 δίνει μὴ κι' ὁ Περικλέτος κι' ἀνεβαίνει 'στὰς Νεφέλας
 κι' ἐκεῖ βρίσκει με παράδες τὸν ξυλένιο Θεατρῶν,
 και τοῦ πέρνει τὰς εἰσπραξείας και γερὰ τὸν μπαγλαμά.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατρίστου
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.